

ELLE KENNEDY

De List

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Taylor

Het is vrijdagavond en ik zie dat mijn generatiegenoten hun hersens de vernieling in helpen met jelloshotjes en een of ander blauw brouwsel uit dertig liter grote verblikken. Ze staan met hun halfnaakte bezwete lijven woest te bewegen, gehypnotiseerd door onbewuste golven van elektronische opwinding. Het huis zit tjokvol studenten psychologie die met nietsvermoedende toekomstige economen alles doen wat hun ouders verboden hebben. Studenten politicologie leggen de vruchtbare bodem voor gebeurtenissen waarmee ze over tien jaar kunnen worden gechanteerd.

Kortom, echt zo'n feest dat je in een dispuutshuis verwacht.

'Is het je weleens opgevallen dat EDM klinkt als dronken mensen die liggen te seksen?' merkt Sasha Lennox op. Ze heeft samen met mij haar toevlucht gezocht in de hoek, naast de staande klok en een vloerlamp, en daar doen we ons best om zo veel mogelijk op meubels te lijken.

Zij snapt het.

Het is het eerste weekend na de voorjaarsvakantie, tijd voor het jaarlijkse Uitkaterfeest in het huis van Kappa Chi, ons dispuut. Het is een van de vele gelegenheden waar Sasha en ik verplicht moeten verschijnen. Kappa's dienen aanwezig te zijn, zelfs als we eerder decoratief dan nuttig zijn.

'Het zou een stuk minder erg zijn als er nog iets van een melodie in zat, maar dit...' Sasha trekt haar neus op en krimpt zichtbaar in elkaar als er een sirene klinkt, die al snel wordt gevolgd door de zoveelste beukende baslijn. 'Dit kan de CIA zo voor geheime martelpraktijken gebruiken.'

Ik laat kuchend een lachje horen en verslik me daardoor bijna in de punch waarvoor iemand het recept van YouTube heeft geplukt en waar ik al bijna een uur mee doe. Sasha heeft als hoofdvak muziek en koestert een bijna religieuze afkeer van elke noot die niet live op een echt instrument wordt gespeeld. Ze zit liever op de eerste rij bij een optreden in een morsige kroeg, met oren die suizen van een galmende Gibson Les Paul, dan dat ze wordt aangetroffen onder de flitsende lampen van het soort technoclub waar ze nog niet dood wil worden gevonden.

Begrijp me niet verkeerd, Sasha en ik gaan graag uit. We zitten vaak in de cafés op de campus en zingen karaoke in Hastings, het dichtstbijzijnde stadje (of nou ja, zij zingt, ik moedig haar vanaf de veilige zijlijn aan). We zijn zelfs een keertje straalnuchter om drie uur 's nachts verdwaald in het stadspark van Boston. Het was zo donker dat Sasha in de vijver viel en bijna werd gemolesteerd door een zwaan. We weten dus echt wel hoe we lol moeten maken.

Maar de rituele gewoonte van studenten om elkaar net zo lang vol te gieten met bedwelmende middelen totdat ze dronkenschap aanzien voor aantrekkingskracht en een gebrek aan remmingen voor een interessante persoonlijkheid, is niet wat wij onder een leuke avond verstaan.

'Kijk daar eens.' Sasha geeft me een por met haar elleboog en op hetzelfde moment is er in de hal een luid gefluit en geschreeuw te horen. 'Nu gaat het los.'

Onder aanmoediging van 'Briar! Briar!' stormt er een muur aan onbeschaamde mannelijkheid door de voordeur naar binnen. Als Wildlings die Castle Black bestormen draven de reuzen van Briars ijshockeyteam door het huis, een en al brede schouders en gespierde borstkassen.

'Gegroet, heldhaftige veroveraars,' merk ik sarcastisch op, terwijl Sasha een gemeen lachje smooit met de zijkant van haar duim.

Het team heeft de wedstrijd van vanavond gewonnen en daarmee de eerste ronde van het nationale kampioenschap gehaald. Dat weet ik toevallig omdat Linley, ook een Kappa, datet met een jongen uit het team die de bank warm zit te houden. Daarom

zat zij op de tribune te snapchatten in plaats van dat ze samen met ons als voorbereiding op het feest de toiletten schoonmaakte, stofzuigde en drankjes mixte. Dat voorrecht heb je als je met adel uitgaat. Al is een vierde reserve niet bepaald prins Harry, maar eerder te vergelijken met de cokesnuivende zoon van een van zijn verre familieleden.

Sasha haalt haar telefoon uit de tailleband van haar strakke nep-leren legging om te kijken hoe laat het is.

Ik tuur naar het scherm en kreun. Man, is het pas elf uur? Ik voel nu al migraine opkomen.

‘Nee, dit is juist goed,’ zegt ze. ‘Die kleerkasten hebben twintig minuten nodig om het vat te legen en de laatste restjes sterkedrank op te maken. Daarna is het voor mij een mooi moment om er een punt achter te zetten, dus het is hoogstens nog een halfuurtje volhouden.’

Charlotte Cagney, de voorzitter van Kappa Chi, heeft niet echt duidelijk gezegd tot hoe laat we aanwezig dienen te zijn. Als de drank eenmaal op is gaan de feestgangers vaak op zoek naar een afterparty, het ideale moment om ongezien weg te glippen. Met een beetje geluk zit ik tegen middernacht in mijn pyjama in mijn appartementje in Hastings. Sasha zie ik er wel voor aan om nog naar Boston te rijden voor een of ander concert.

Zij en ik zijn de buitenbeentjes van Kappa Chi. We hadden ieder onze eigen verkeerde redenen om lid te worden. Bij Sasha was het familie. Haar moeder, de moeder van haar moeder en de moeder van haar moeders moeder enzovoort waren ook allemaal lid, dus Sasha moest zich wel aansluiten als ze wilde studeren. Zo niet, dan kon ze een ‘frivool en gemakzuchtig’ hoofdvak wel op haar buik schrijven. Haar halve familie bestaat uit artsen, dus ze lag al flink onder vuur omdat ze muziek koos.

En tja, ik denk dat ik de illusie had dat het tijdens mijn studie beter zou gaan dan op school. Dat ik van een loser op de middelbare zou veranderen in een superpopulaire studente. Een schone lei. Een complete make-over. Het probleem was alleen dat lid worden en de juiste kleren dragen en een wekenlange traditionele indoc-

trinatie overleven niet tot het gewenste resultaat leidden. Ik werd niet opeens een heel ander iemand. Het was alsof alle anderen opeens het licht hadden gezien en met volle teugen zaten te genieten terwijl ik in een donker hokje verwoed naar een zaklantaarn zocht.

‘Hoi!’ luidt de begroeting van een jongen met bloeddoorlopen ogen. Hij blijft wankelend naast Sasha staan en richt brutaal het woord tot mijn tieten. Sasha en ik vormen samen één begerenswaardig vrouwmens, dankzij haar knappe symmetrische gezicht en slanke figuur en mijn gigantische voorgevel. ‘Iets drinken?’

‘We hebben nog,’ schreeuwt Sasha over de dreunende muziek heen. We hebben allebei een bijna vol bekertje in ons hand. Een strategisch middel om geile corpballen op afstand te houden.

‘Dansen?’ luidt zijn volgende vraag. Hij buigt zich naar mijn borst toe alsof dat de intercom van de McDrive is.

‘Sorry,’ antwoord ik, ‘zij dansen niet.’

Ik weet niet of hij me verstaat en snapt dat het neerbuigend bedoeld is, maar hij knikt in elk geval en loopt weg.

‘Jouw borsten zijn een krachtveld dat uitsluitend eikels aantrekt,’ zegt Sasha proestend.

‘Zeg dat wel.’

Op een ochtend werd ik opeens wakker met twee gigantische uitsteeksels op mijn bovenlijf, die al sinds de onderbouw overall tien minuten eerder binnenkomen dan ik. Ik weet niet wie van ons meer te vrezen heeft van elkaars lichaamsdelen, Sasha of ik. Haar gezicht of mijn tieten. Zij veroorzaakt al opschudding door simpelweg de bieb in te lopen. Jongens struikelen over hun eigen voeten om bij haar in de buurt te kunnen komen en vergeten spontaan hun eigen naam.

Er klinkt een ploppend geluid, zo hard dat alle feestgangers met hun handen tegen hun oren in elkaar krimpen. Terwijl onze trommelvliezen gonzen van de wegebbende tinnitus valt er een stilte die een en al verwarring uitdrukt.

‘De speaker is opgeblazen!’ roept een van onze dispuutsgenoten uit de kamer naast ons.

Overall klinkt boegeroep.

Gevolgd door snel rondscharrelende Kappa's die hun feestje hopen te redden voordat hun gasten hun heil ergens anders gaan zoeken. Sasha doet niet eens moeite om haar vreugde te verbergen en werpt me een blik toe die duidelijk maakt dat we misschien eerder kunnen ontsnappen dan verwacht.

Maar dan maakt Abigail Hobbes haar opwachting.

We zien haar heupwiegend door de drukte lopen, gekleed in een piepklein zwart jurkje en met haar platinablonde haar perfect in de krul. Ze klapt in haar handen en laat met een vlijmscherpe stem de woorden van haar knalrode lippen rollen.

'Allemaal opletten! We gaan een potje Durf jij dat? doen!'

Er stijgt een gejuich op en de woonkamer loopt nog verder vol. Dat spelletje, een populaire traditie onder de Kappa's, is precies wat de naam al aangeeft: een variant op Doen, durven en de waarheid, maar dan zonder de waarheid. Er wordt je gevraagd of je iets durft en je hebt het maar te doen. Het spel is soms vermakelijk, vaak meedogenloos, en het heeft al geleid tot enkele arrestaties, minstens één permanente schorsing en, als je de geruchten mag geloven, zelfs een paar zwangerschappen.

'Eens even kijken...' Onze vicevoorzitter legt een gemanicuurde nagel tegen haar kin en draait langzaam een rondje, op zoek naar haar eerste slachtoffer. 'Wie gaat het worden?'

Natuurlijk valt de blik in haar nare groene ogen precies op de plek waar Sasha en ik tegen de muur gedrukt staan. Vol suikerzoete kwaadaardigheid beent Abigail naar ons toe.

'O, liefje,' zegt ze tegen me. Ze heeft de glazige blik van een meisje dat er minstens eentje te veel heeft gedronken. 'Niet zo stijfjes, het is feest, dus nu niet kijken alsof je net een paar striae hebt ontdekt.'

Abigail wordt gemeen als ze dronken is en ik ben haar favoriete doelwit. Inmiddels ben ik dat gewend, maar wat nooit went is het gelach dat opstijgt als ze voor de zoveelste keer grappen maakt over mijn uiterlijk of over die rondingen waaraan ik me al sinds mijn twaalfde erger.

‘O, liefje,’ aapt Sasha haar na, terwijl ze overdreven haar middelvinger opsteekt, ‘wat dacht je ervan om op te rotten?’

‘Toe nou,’ zegt Abigail met een spottend kinderachtig stemmetje. ‘Tay-Tay weet dat ik maar een grapje maak.’ Ze zet haar uitspraak kracht bij door me in mijn buik te prikken alsof ik verdomme een Michelinvrouwetje ben.

‘We zullen je wijkende haarlijn in onze dierbare herinnering houden, Abs.’

Ik moet op mijn onderlip bijten om te voorkomen dat ik door Sasha’s opmerking in lachen uitbarst. Ze weet dat ik niet tegen conflicten kan en laat geen kans voorbijgaan om het met venijnige opmerkingen voor me op te nemen.

Abigail antwoordt met een sarcastisch lachje.

‘Gaan we nog spelen of niet?’ vraagt Jules Munn, een lange brunette die Abigails vaste handlanger is. Ze loopt met een verveeld gezicht naar ons toe. ‘Wat is er? Probeert Sasha eronderuit te komen, net als op het Herfstfeest?’

‘Rot op,’ kaatst Sasha terug. ‘Je daagde me uit om een baksteen door de ruit van de rector te gooien. Ik laat me niet wegsturen vanwege een of ander kinderachtig spelletje.’

Jules trekt een wenkbrauw op. ‘Beledigt ze nu een eeuwenoude traditie, Abs? Volgens mij wel.’

‘Ja, dat deed ze. Maar nu kun je het goedmaken, Sasha,’ merkt Abigail poeslief op. Ze laat een korte stilte vallen. ‘Hm. Durf jij...’ Ze draait zich nadenkend om naar haar publiek, want zoals altijd gaat het haar om de aandacht. Dan richt ze zich weer met een ruk tot Sasha. ‘Een dubbel-dubbel te doen en het huislied te zingen.’

Mijn beste vriendin snuift minachtend en haalt haar schouders op, zo van: is dat alles?

‘Ondersteboven en achterstevoren,’ voegt Abigail eraan toe.

Sasha trekt snerend haar lip op en de aanwezige jongens beginnen meteen te joelen. Vechtende chicks, daar zijn ze dol op.

‘Geen probleem.’ Sasha rolt met haar ogen, stapt naar voren en schudt haar armen los als een bokser die de ring in loopt.

De dubbel-dubbel is nog zo’n Kappa-traditie. Je drinkt twee

dubbele shotjes van de drank die toevallig aanwezig is, krijgt dan tien seconden lang door een trechter bier naar binnen gegoten en maakt het geheel vervolgens af met een handstand van tien seconden boven op het vat. Zelfs de meest bedreven drinkers onder ons halen zelden de eindstreep en Abigail toont zich een rancuneuze trut door te eisen dat Sasha tijdens die handstand achterstevoren het huislied zingt.

Maar tenzij ze de kans loopt dat ze van de uni wordt gestuurd gaat Sasha nooit een uitdaging uit de weg. Ze bindt haar dikke zwarte haar samen in een paardenstaart, pakt het borrelglas aan dat uit het niets verschijnt en giet braaf de twee shotjes achterover. Ze slaat zich stoer door het bierdrinken heen; twee jongens die lid zijn van Theta houden de trechter voor haar vast terwijl de andere feestgangers haar schreeuwend aanmoedigen. Daarna doet ze onder luid gejuich een handstand op het biervat, met de hulp van een ijshockeyer van één meter negentig die zo vriendelijk is om haar benen omhoog te houden. Iedereen is stomverbaasd als ze na al die acrobatiek nog heel stoer rechtop kan blijven staan, maar haar krijg je niet klein.

‘Allemaal achteruit!’ roept Sasha, waarop iedereen de muur achterin vrijmaakt.

Met de soepelheid van een turnster steekt ze haar armen uit en maakt ze een paar halve radslagen totdat ze ondersteboven met haar rug tegen de muur eindigt. In die houding brult ze luid en zelfverzekerd van achteren naar voren de tekst van ons huislied, terwijl wij haar in gedachten proberen bij te houden om te zien of ze geen fouten maakt.

Enmaal uitgezongen komt Sasha elegant op haar voeten neer en maakt ze een buiging voor haar applaudisserende publiek.

‘Je bent verdomme net een robot,’ zeg ik lachend als ze naar mij toe draaft om opnieuw haar plekje in de losershoek in te nemen. ‘Mooie landing, hoor.’

‘Ik land altijd mooi.’ Sasha hoorde tijdens haar eerste studiejaar bij de besten van de wereld op het onderdeel paard en kwalificeerde zich bijna voor de Olympische Spelen, maar helaas kwam

er voorgoed een einde aan haar turncarrière toen ze op een gladde stoep onderuitging en haar knie onherstelbaar bleesde.

Abigail, die niet graag het onderspit delft, laat haar blik op mij vallen. 'Jouw beurt, Taylor.'

Ik haal diep adem. Ik voel dat mijn hart tekeergaat en dat mijn wangen rood worden. Abigail glimlacht om mijn ongemak als een haai die een zeehondje ziet beven van angst. Ik zet me schrap voor god mag weten wat voor ellendige opdracht die ze nu weer voor me heeft bedacht.

'Durf jij...?' Ze strijkt met haar vingers over haar onderlip. Nog voordat ze haar mond opendoet zie ik al aan haar ogen dat ze me ongelooflijk gaat vernederen. 'Naar boven te gaan met een jongen die ik uitkies.'

Kutwif.

De jongens, die nog steeds staan te genieten van dit vertoon van vrouwelijke agressie, laten een schunnig gejoel en gegil horen.

'Jezus, Abs, daterape is geen gezelschapsspel.' Sasha stapt naar voren en gaat beschermend voor me staan.

Abigail rolt met haar ogen. 'Overdrijf niet zo. Ik kies er eentje die oké is, een jongen met wie iedereen wel wat leuks wil doen. Zelfs Taylor.'

O god, laat iemand hier een stokje voor steken.

Tot mijn grote opluchting dient hulp zich aan in de vorm van Taylor Swift.

'Hij doet het weer!' roept een van mijn huisgenoten, en op hetzelfde moment schalt er luide muziek door het huis.

'Blank Space' kan rekenen op enthousiast gejuich van de feestgangers en dat leidt de aandacht af van Abigails achterlijke spelletje. Ze gaan meteen drankjes bijschenken of beginnen als ritmisch voorspel weer te dansen.

Dank je, knappere, slankere Taylor.

Tot mijn grote ongenoegen laat Abigail zich niet zomaar uit het veld slaan. 'Hmm, wie is de gelukkige...'

Ik onderdruk een kreun. Het was naïef om te denken dat ze het erbij zou laten zitten. Als je wordt gevraagd of je iets durft, dan

heb je het maar te doen, anders word je gepest totdat een volgende zielenpoot de klos is. En als het aan Abigail ligt, kan dat heel lang duren. Het kost me al de grootste moeite om erbij te horen, dus als ik nu weiger val ik er helemaal buiten.

Ze kijkt de kamer rond en gaat zelfs op haar tenen staan om over iedereen heen te kunnen kijken. Alle beschikbare opties worden zorgvuldig overwogen voordat ze zich weer met een brede lach tot mij wendt.

‘Durf jij Conor Edwards te verleiden?’

Fuck.

Fuckerdefuck.

Ja, ik weet wie Conor is. Dat weet iedereen. Hij zit in het ijs-hockeyteam en is een regelmatige gast op de feestjes hier in de straat. En ook een regelmatige gast in de bedden van de dames in deze straat. Maar hij heeft zijn roem vooral te danken aan het feit dat hij zonder twijfel de aantrekkelijkste nieuwe jongen onder de derdejaars is. En daarom ver buiten mijn bereik. De perfecte keuze dus, want er is geen grotere vernedering te bedenken dan dat de uitgekozen jongen me recht in mijn gezicht uitlacht en voor de eer bedankt.

‘Rachel zit nog steeds in Daytona,’ voegt Abigail eraan toe. ‘Julie kunnen haar slaapkamer wel gebruiken.’

‘Abigail, toe nou,’ zeg ik smekend, in de hoop dat ze hiermee ophoudt, maar ze voelt zich alleen maar gesterkt door mijn gesmeek.

‘Wat is er, Tay-Tay? Volgens mij had je er eerder geen moeite mee om jongens te zoenen. Of vind je het alleen lekker als het de vriend van een ander is?’

Want wraak, daar gaat het bij Abigail telkens weer om. Sinds het tweede jaar laat ze me elke dag opnieuw voor mijn fout boeten. Het maakt niet uit hoe vaak ik mijn excuses aanbied of hoe erg het me spijt dat ik haar heb gekwetst, Abigail is pas gelukkig als ik me ellendig voel.

‘Je moet eens naar de dokter gaan. Het is niet gezond om zo’n feeks te zijn,’ bijt Sasha haar toe.

‘Het lijkt alsof jongens haar niks kunnen schelen, maar als je

niet uitkijkt gaat Taylor je vriendje stelen,' zegt Abigail op zangerige toon. Haar spottende woorden worden een heel refrein als Jules besluit om met haar mee te zingen.

Door die pesterige woorden krijg ik last van steken achter mijn ogen en lamme vingers. Ik wil door de vloer zakken, in de muur verdwijnen. Spontaan in vlammen uitbarsten en dan als as neerdwarrelen in de schaal met punch. Alles is beter dan dit. Ik heb zo'n hekel aan ongevraagde aandacht, maar met hun spottende woorden wekken ze opnieuw de interesse van andere dronken feestgangers. Nog even, dan staat iedereen luidkeels te zingen dat ik vriendjes steel. Dat is mijn ergste nachtmerrie.

'Ja!' roep ik uit. Als het maar ophoudt. Als ze hun mond maar houden. 'Dat durf ik.'

Abigail lacht triomfantelijk. Het valt nog mee dat ze niet staat te kwijlen van genoegen. 'Ga je vent maar halen.' Ze steekt met een sierlijk gebaar haar hand uit en wijst achter haar.

Ik bijt op mijn lip, kijk in de richting die ze met haar dunne arm aanwijst en zie Conor bij de bierpongtafel in de eetkamer staan.

Fuck, hij is lang. Met ongelooflijk brede schouders. Zijn ogen kan ik vanaf hier niet zien, maar wel dat gebeeldhouwde profiel en dat halflange blonde haar dat hij van zijn voorhoofd naar achteren heeft gestreken. Het zou verboden moeten worden, zo knap zijn.

Wees een grote meid, Taylor.

Ik adem diep in, vat moed en loop naar een nietsvermoedende Conor Edwards toe.

2

Conor

De jongens gaan vanavond helemaal los. We zijn nog maar twintig minuten op het feest in dit meisjeshuis, maar Gavin en Alec hebben nu al met hun blote handen hun shirt opengetrokken en lopen als een stel barbaren rond de bierpongtafel. Al moet ik toegeven dat na de winst in de play-offs ook bij mij de oermens naar boven komt. We hoeven nog maar twee keer te winnen om door te gaan naar de eindronde van het nationale kampioenschap voor universiteitsteams. Wat natuurlijk niemand hardop zegt, want dat brengt ongeluk, maar ik heb echt het gevoel dat dit ons jaar is.

‘Con, sukkel, kom eens hier,’ roept Hunter vanaf de andere kant van de kamer, waar hij samen met een paar andere jongens rijen shotjes heeft neergezet. ‘En breng die twee lamzakken mee.’

Het team kruipt bij elkaar, allemaal met rode gezichten en high van de adrenaline. We pakken ieder een glas en luisteren naar onze aanvoerder, Hunter Davenport, die ons toespreekt. Hij hoeft niet eens te schreeuwen, want de muziek is er een minuut of tien geleden mee opgehouden. Ik zie telkens corpsmeisjes in paniek van en naar de speakers in de woonkamer rennen.

Hunter laat zijn blik over ons heen gaan. ‘Ik wil even zeggen dat ik zo trots op jullie allemaal ben. Dit seizoen zijn we echt een team. We zijn er voor elkaar en we gaan er allemaal honderd procent voor. Nog twee wedstrijden, jongens. Nog twee, dan komt de titel in zicht. Dus geniet van vanavond, nu kan het nog, maar daarna moeten jullie klaar zijn voor de laatste loodjes.’

Soms voelt het nog altijd niet echt. Een type als ik op zo’n dure uni, tussen de keurige zonen en dochters uit families met oud geld

en een stamboom van heb ik jou daar. Zelfs als ik met de jongens samen ben, die afgezien van mijn moeder het dichtst in de buurt van familie komen, ben ik af en toe nog op mijn hoede. Alsof ze er elk moment achter kunnen komen dat ik hier eigenlijk niet thuishoor.

Nadat we allemaal ‘Briar, Briar!’ hebben geroepen slaan we de drank achterover. Zodra Bucky die heeft doorgeslikt laat hij diep vanuit zijn keel een strijdkreet horen waarvan we eerst allemaal schrikken en waar we vervolgens dubbel om liggen.

‘Rustig aan, man. Bewaar dat maar voor op het ijs,’ zeg ik tegen hem.

Het kan Bucky allemaal geen fuck schelen. Hij is te opgefokt. Jong, dom en vastbesloten om vanavond de beest uit te hangen. Zeker weten dat hij een of andere jongedame erg gelukkig gaat maken.

Over jongedames gesproken, het duurt niet lang voordat die zich tijdens ons volgende potje bierpong rond de tafel verzamelen. Hunter en zijn vriendin Demi nemen het op tegen Foster en mij. En Hunters meisje speelt niet helemaal eerlijk. Ze heeft haar hoody uitgetrokken, dus nu heeft ze alleen nog maar een dun wit topje met een zwarte beha eronder aan. Ze probeert ons af te leiden door op strategische momenten zo’n beetje haar tieten in ons gezicht te duwen en verdomme, dat werkt ook nog. Foster mist door een aanval van acute tietenblindheid compleet de tafel.

‘Fuck, Demi,’ zeg ik narrig, ‘stop die dingen eens weg.’

‘Wat, deze?’ Ze legt haar handen rond haar borsten om ze omhoog te duwen terwijl ze tegelijkertijd een mislukte poging doet om onschuldig te kijken.

Hunter gooit het balletje met gemak in een van onze bekertjes.

Demi knipoogt naar me. ‘Sorry, maar niet heus.’

‘Als je vriendin haar topje uittrekt is de winst voor jullie,’ probeert Foster Hunter uit zijn tent te lokken.

Die hapt meteen. Hij trekt zijn T-shirt uit en doet het Demi aan, maar bij haar is het net een veel te grote jurk. ‘Kijk naar die bekertjes, eikel.’

Ik onderdruk een lach en zeg maar niet dat Demi Davis er zelfs in een jutezak nog hot uit zou zien. Ooit had ik misschien wel werk van haar gemaakt, maar wij zagen al dat Hunter stapelgek op haar was voordat hij dat zelf doorhad. Het duurde even voordat die twee begrepen dat ze bij elkaar horen.

Tot nu toe zijn mijn vooruitzichten voor vanavond niet zo denderend. Er lopen hier genoeg mooie dames rond. Een meisje met bruin haar probeert me zelfs te beklimmen en me in mijn nek te zoenen terwijl ik het volgende balletje in een van de bekertjes van Hunter en Demi schiet. Maar ze komen me allemaal iets te gretig over en tot nu toe is er niet eentje voor wie ik echt warmloop.

Om eerlijk te zijn kost het me inmiddels moeite om al die vrouwen uit elkaar te houden. Sinds ik vorige herfst naar Briar ben overgestapt, ben ik met heel veel van hen naar bed geweest. De wereld van een meisje op zijn kop zetten en haar het gevoel geven dat ze bijzonder is, dat is een van mijn grote talenten. Maar, en als ik dit hardop zou toegeven zouden de jongens me er voortdurend mee pesten, geen van die meisjes geeft mij het gevoel dat ik bijzonder ben. Een handjevol doet halfslachtige pogingen om me beter te leren kennen, maar voor de meesten van hen ben ik een trofee met wie ze hun jaloerse vriendinnen de ogen uitsteken. Vaak doen ze niet eens moeite om een gesprek te voeren. Ze steken gewoon hun tong in mijn mond en hun handen in mijn broek.

Koop in elk geval een bos bloemen voor een man. Of vertel een leuke grap, ook goed. Maar ik denk dat er weinig aan te veranderen is.

En ik ben echt niet uit op een vaste relatie. Ik kan een vrouw een leuke nacht, week of misschien zelfs maand bezorgen, maar ze weten maar al te goed dat je niet bij mij moet zijn voor iets langdurigs. En dat is prima. Ik vind dingen snel saai, en relaties zijn echt het saaiste wat er bestaat.

Maar vanavond vind ik de eindeloze stoet chicks die aan de bierpongtafel voorbijtrekt net zo saai. Ze laten allemaal hetzelfde schalkse lachje zien en strijken stuk voor stuk allerm minst onschuldig met de zijkant van hun borst langs mijn arm. Ze maken geen

van allen iets bij me los. Ik krijg een beetje genoeg van dit belegen paringsritueel, dat elke keer weer hetzelfde resultaat oplevert. Ik hoef niet eens meer op jacht te gaan en dat is nu juist deel van de pret.

Er stijgt gejuich op als de muziek opeens weer aangaat. Een van de meisjes probeert me meteen naar de dansvloer te trekken, maar ik schud mijn hoofd en probeer me weer op het spelletje te concentreren. Dat valt alleen niet mee, want er gebeurt blijkbaar van alles op het gazon voor het huis en dat lokt iedereen naar het erkerraam. Een afgeleide Foster verkloot zijn beurt en ik wil hem net op zijn kop geven als ik vanuit mijn ooghoeken iets voorbij zie schieten.

Ik draai me om naar de woonkamer en zie een blond meisje in lichte paniek onze kant op rennen. Ze is net een konijn dat een hongerige vos heeft gezien en haar veilige hol probeert te bereiken. Eerst denk ik nog dat ze ook op weg is naar het raam, maar dan gebeurt er iets heel wonderlijks.

Ze komt recht op me af, pakt mijn arm vast en trekt me naar zich toe, zodat ze iets in mijn oor kan fluisteren.

‘Het spijt me dat ik je zo laat schrikken en je denkt vast dat ik stapelgek ben, maar ik heb je hulp nodig, dus speel alsjeblieft het spelletje mee,’ ratelt ze zo snel dat het me moeite kost om haar bij te houden. ‘Je moet met me mee naar boven gaan en net doen alsof we met elkaar naar bed gaan, maar ik beloof dat ik niet je penis ga aanraken of zo.’

Of zo?

‘Ik ben hiertoe uitgedaagd en ik sta zwaar bij je in het krijt als je me hiermee wilt helpen,’ fluistert ze. ‘Ik ga niks raars met je uithalen, dat beloof ik.’

Mijn interesse is gewekt, dat kan ik niet ontkennen. ‘Begrijp ik het goed en wil je naar boven om het daar met me te doen?’ fluister ik terug, niet in staat om te verbergen dat ik dit vermakelijk vind.

‘Ik wil het niet met je doen. Ik wil doen alsof we het doen.’

Nou, ik kan niet langer zeggen dat ik me verveel.

Ik bekijk haar iets beter. Ze heeft een leuk gezicht. Ze is niet zo

superknap als Demi, maar ze hoeft zich nergens voor te schamen. Maar dat lijf... Tering, ze is net een pin-up. Ze draagt een veel te grote trui, die telkens van haar ene schouder glijdt, maar het is duidelijk dat daar een goed stel tieten onder zit. Daar wil ik wel de hele nacht mijn pik tussen laten glijden. Na een steelse blik op haar billen vraag ik me ook af hoe het is om haar voorover op het bed te leggen.

Al die gedachten verdwijnen echter als sneeuw voor de zon als ik de smekende blik in die turquoise ogen zie. Mijn hart is niet van steen en ik zou echt een enorme lul zijn als ik iemand die zo in nood zit niet zou helpen.

‘Alec,’ roep ik zonder mijn blik los te maken van het pin-up-meisje.

‘Yo,’ roept mijn teamgenoot terug.

‘Jij mag mijn beurt overnemen. Maak die aanvoerder en dat vriendinnetje van hem maar flink in, oké?’

‘Doe ik.’

Het ontgaat me niet dat Hunter en Foster veelbetekenend beginnen te grinniken en dat Demi luidruchtig snuift.

Het blonde meisje verplaatst haar onzekere blik van mij over mijn schouder naar de bierpongtafel, waar Alec net mijn plaats inneemt. ‘Is dat een ja?’ mompelt ze.

Bij wijze van antwoord stop ik een paar haartjes achter haar oor en strijk ik met mijn lippen over haar huid. Ik weet niet wie haar dit aandoen, maar ik weet zeker dat diegenen naar ons staan te kijken en ik gun hun het plezier van haar vernedering niet.

‘Ga maar voor, schat.’

Ze zet zulke grote ogen op dat ik even bang ben dat haar harde schijf gecrasht is. Dat komt in mijn aanwezigheid wel vaker voor. Daarom pak ik haar hand en trek ik haar, begeleid door een geschokt happen naar adem, door de doolhof van lichamen de kamer uit. Toevallig ken ik hier vrij goed de weg.

We lopen de trap op en ik merk dat talloze blikken ons volgen. Ze pakt mijn hand iets steviger vast en heeft haar hersens blijkbaar weer wakker geschopt, want op de eerste verdieping trekt ze me

een kamer in waar ik nog niet eerder ben geweest en doet ze de deur achter ons op slot.

‘Dank je,’ zegt ze zacht zodra we alleen zijn.

‘Graag gedaan. Vind je het erg als ik even neerplof?’

‘Eh, ja. Nee, bedoel ik. Ga maar zitten. Of... Wauw, oké, je wil gaan liggen.’

Haar overduidelijke nervositeit maakt me aan het lachen. Het is schattig. Ik rek me met mijn bijna één meter negentig uit op het bed, tussen de knuffelbeesten en de sierkussentjes, maar zij blijft als dat geschrokken konijn met haar rug tegen de deur gedrukt staan hijgen.

‘Ik moet iets bekennen.’ Ik haak mijn handen achter mijn hoofd in elkaar. ‘Dit is de eerste keer dat een meisje niet blij is dat ze samen met mij in een slaapkamer opgesloten zit.’

Dat heeft het gewenste effect. De spanning vloeit weg uit haar schouders en er verschijnt zelfs een aarzelende glimlach. ‘Dat geloof ik meteen.’

‘Ik ben trouwens Conor.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Ja, dat weet ik.’

‘Waarom rol je nou met je ogen?’ vraag ik zogenaamd gekwetst.

‘Sorry, daar bedoelde ik niks mee. Alleen maar dat ik, nou ja, dat ik weet wie je bent. Je bent zeg maar wereldberoemd op de campus.’

Hoe langer ik naar haar kijk, zoals ze daar staat met haar handen langs haar zij en haar rug tegen de deur, met haar slordige donkerblonde haar over één schouder en haar ene knie opgetrokken, des te beter kan ik me voorstellen dat ik die armen boven haar hoofd tegen het bed druk en haar lichaam met mijn mond verken. Ze heeft een huid om te zoenen.

‘Taylor Marsh,’ flapt ze eruit.

Nu pas besef ik hoelang we allebei onze mond hebben gehouden. Ik schuif op naar de verste rand van het bed en leg een kussen als afstandhouder naast me neer. ‘Kom eens bij me liggen. Als we hier toch nog even moeten blijven kunnen we net zo goed vrienden worden.’

Taylor laat een hijgend lachje horen, waardoor er nog meer van de spanning verdwijnt. Ze heeft een leuke lach. Opgewekt, warm. Er is alleen wel wat meer nodig om haar naar het bed te lokken.

‘Ik probeer je niet te versieren,’ zegt ze terwijl ze de knuffeldieren in een rijtje op het bed zet, zodat ze de kussenmuur kunnen bewaken. ‘Ik ben niet een of andere gestoorde chick die mannen in haar bed lokt om vervolgens haar tanden in hen te zetten.’

‘Oké.’ Ik knik zogenaamd ernstig. ‘Maar een beetje tand mag wel.’

‘Nee.’ Ze schudt zo geestdriftig haar hoofd dat ik even denk dat ik door haar pantser heen ben gebroken. ‘Geen tanden. Ik ga me keurig gedragen.’

‘Goed, dan mag je me vertellen waarom je bent uitgedaagd door mensen die je vrienden zouden moeten zijn maar die je blijkbaar enorm voor lul willen zetten.’

Taylor slaakt een diepe zucht. Ze pakt een knuffelschildpad en drukt die tegen haar borst.

‘Omdat Abigail een kutwif is. Ik heb zo’n hekel aan haar.’

‘Waarom? Wat is precies het probleem?’

Ze kijkt me weifelend aan en vraagt zich duidelijk af of ze me kan vertrouwen.

‘Ik zal tegen niemand iets zeggen,’ beloof ik. ‘Dit is een veilige plek.’

Ze rolt met haar ogen, maar laat toch een speels lachje zien. ‘Vorig jaar. Een feest, net als vanavond. Ze vroegen of ik zomaar een jongen durfde te zoenen.’

Ik grinnik. ‘Ik begin een patroon te ontwaren.’

‘Ja, nou, ik had er toen al net zomin zin in, maar zo zijn ze. De meisjes van mijn dispuut. Ze weten dat ik niet gemakkelijk op een jongen afstap en maken dus schaamteloos misbruik van mijn onzekerheid. Zeker die gemene krenge.’

‘Vrouwen kunnen vals zijn.’

‘Man, je moest eens weten.’

Ik neem een andere houding aan, zodat ik haar recht kan aankijken. ‘Goed, ga verder. Je moest dus met een jongen zoenen?’

‘Ja, en het probleem was dus...’ Ze begint aan het plastic oogje van de schildpad te frunniken en draait het tussen haar vingers om. ‘Ik liep naar de eerste de beste jongen toe die er niet dronken uitzag, want ik wilde natuurlijk voorkomen dat hij over me heen ging kotsen. Ik pakte zijn hoofd vast, deed mijn ogen dicht en begon zeg maar flink te bekken.’

‘Zo gaan die dingen.’

‘En eenmaal klaar zag ik Abigail staan. Die me aankeek alsof ik stiekem in haar slaap haar haar had afgeknipt. Echt, als blikken konden doden. Wat bleek, de jongen die ik net had afgelebbert was haar vriend.’

‘Jeetje, T, met jou valt niet te spotten.’

Ze kijkt me even knipperend aan met die weemoedige zeeblauwe ogen van haar en duwt droevig haar onderlip naar voren. Terwijl ze haar verhaal deed ben ik behoorlijk gefascineerd geraakt door het schoonheidsvlekje op haar rechterwang. Net Marilyn Monroe.

‘Ik had geen idee! Abigail verslijt vriendjes zoals een ander pakken ontbijtgranen. Ik had haar liefdesleven niet bijgehouden.’

‘En ze was er niet bepaald blij mee,’ stel ik vast.

‘Ze ging helemaal uit haar plaat. Schopte een ongelooflijke scène op dat feest. Praatte wekenlang niet tegen me, en toen ze dat wel weer deed, kwam ze niet verder dan vinnige of beledigende opmerkingen. Sindsdien zijn we min of meer aartsvijanden en grijpt ze elke gelegenheid aan om mij voor schut te zetten. Vandaar dat voorstel van vanavond. Ze ging ervan uit dat jij me op een spectaculaire manier zou afwijzen.’

Verdorie, ik heb zo met dit meisje te doen. Jongens kunnen eikels zijn, en zelfs in het team bedenken we allerlei manieren om elkaar een hak te zetten, maar dat is verder niet lelijk bedoeld. Deze Abigail lijkt me van een heel andere orde. Taylor uitdagen om een vreemde jongen te versieren in de hoop dat die haar wreed zal afwijzen en ten overstaan van iedereen op het feest voor schut zal zetten... Dat is echt ijs- en ijskoud.

Opeens welt er een ongewone drang tot beschermen in me op. Ik ken deze Taylor verder niet, maar ze lijkt me niet het soort meisje

dat een vriendin zo achteloos zou bedonderen.

‘Het ergste is nog dat we daarvoor vriendinnen waren. Tijdens de ontgroening heeft ze me de hele tijd gesteund. Ik wilde er meer dan eens mee kappen, maar zij moedigde me aan om door te gaan. We zijn alleen uit elkaar gegroeid toen ik buiten de campus ben gaan wonen.’

Dan wordt Taylors aandacht getrokken door stemmen op de overloop. Ik kijk naar de deur en frons als ik door de kier eronder schaduwen zie bewegen.

‘Bah, daar is ze,’ mompelt ze. Inmiddels herken ik de zweem van angst in haar stem. Ze trekt wit weg en het bloed klopt zichtbaar in de ader in haar hals. ‘Shit, ze staan te luisteren.’

Ik onderdruk de neiging om naar ons publiek te roepen dat ze moeten oprotten. Als ik dat doe hebben Abigail en co meteen door dat Taylor en ik niet liggen te vazen, want als je ligt te krikken heb je alleen oog voor elkaar, dan merk je niet eens of er iemand voor de deur staat. Tijd om die nieuwsgierige wijven een lesje te leren. En hoewel ik Taylors problemen met dit klikje niet voor altijd kan oplossen, kan ik haar vanavond wel een overwinning bezorgen.

‘Hopelijk spitsen ze hun oren,’ zeg ik met een ondeugend lachje. Ik ga op mijn knieën zitten en pak het hoofdeinde vast.

Taylor kijkt me vol argwaan aan, maar ik lach opnieuw en beweeg mijn heupen van voren naar achteren, zodat het hoofdeinde de muur raakt.

Bonk. Bonk. Bonk.

‘Fuck, schatje, wat ben je strak,’ zeg ik met een veel te luide kreun.

Taylor slaat haar hand voor haar mond. Haar donkerblonde wenkbrauwen schieten een heel stuk omhoog.

‘Wat voel je lekker!’

Het hoofdeinde beukt telkens weer tegen de muur. Ik wip nu ook op mijn knieën op en neer om de veren van de matras te laten piepen en de illusie van woeste bedpret te versterken.

‘Wat doe je nu?’ fluistert ze ontzet en geamuseerd tegelijk.

‘Een mooie voorstelling geven. Doe eens mee, T, anders denken ze nog dat ik een potje zit te rukken.’

Ze schudt haar hoofd. Arm bang konijntje.

‘Fuck, schat, rustig aan, anders kom ik te snel klaar!’

Net als ik denk dat ik te ver ben gegaan gooit Taylor haar hoofd achterover. Ze doet haar ogen dicht en maakt het meest sexy geluid dat ik ooit een vrouw heb horen maken in wie ik me niet tot aan mijn ballen had begraven.

‘O ja, daar. Ja, zo,’ roept ze. ‘O god, ik kom bijna klaar. Ga door, ga door!’

Ik moet zo hysterisch lachen dat ik het ritme niet langer kan volhouden. We zijn allebei vuurrood en liggen in een deuk.

‘Mmm, ja, schat. Is dat lekker?’

‘O ja,’ antwoordt ze kreunend. ‘Ga door. Sneller, Conor.’

‘Vind je dit fijn?’

‘Heel fijn.’

‘Ja?’

‘O ja. Toe, in mijn kont!’ roept ze smekend.

Ik zak in elkaar en stoot mijn hoofd tegen dat verrekte hoofdeinde. Stomverbaasd staar ik haar aan.

‘Wat? Gaat dat te ver?’ vraagt ze met grote onschuldige ogen.

Echt, dit meisje is niet te geloven. ‘Ja, doe maar wat minder,’ weet ik uit te brengen.

We liggen echt dubbel en daardoor is het moeilijk om adem te halen en genotzuchtig gekreun te laten horen. En na waarschijnlijk veel langer dan strikt noodzakelijk is geven we ons eindelijk gewonnen. Nog steeds schuddend van het lachen begraaft ze haar hoofd in het kussen, voorovergebogen en met haar billen in de lucht, en opeens kost het me moeite om me te herinneren dat we maar doen alsof.

‘Vond jij het ook lekker?’ vraag ik, terwijl ik uitgestrekt op mijn rug ga liggen. Ik kam mijn haar, dat vochtig is van het zweet, met mijn vingers uit mijn gezicht.

Taylor gaat naast me liggen en werpt me een blik toe die ik nog niet eerder van haar heb gezien. Ze staart me van onder haar

halfdichte oogleden aan en haar lippen zijn rood en opgezwollen omdat ze daar tijdens het kreunen op heeft zitten bijten. Er gaan schimmen schuil achter dat masker van haar, boeiende diepten die ik heel graag wil verkennen. Heel even denk ik dat ze wil dat ik haar zoen, maar dan knippert ze en is het moment voorbij.

‘Conor Edwards, jij deugt.’

Ze hebben wel erger over me beweerd. En misschien deugt ik inderdaad, maar ik zie wel degelijk dat haar décolleté er erg smakelijk uitziet als ze op haar zij rolt en me aankijkt. ‘Dat was de beste nepseks die ik ooit heb gehad,’ zeg ik ernstig.

Ze grinnikt.

Ik kijk naar haar blozende wangen, naar haar smetteloze, stralende huid. Dan gaat mijn blik weer naar die ongelooflijke borsten. Nog voordat ik mijn vraag heb kunnen stellen weet ik al wat haar antwoord zal zijn, maar hij glipt toch mijn mond uit.

‘En, zin om een beetje te rotzooien?’